

‘En?’ zegt mijn moeder, die haar nieuwe zomerjurkje laat zien: ‘Wat vind je ervan?’

‘Mooi.’

Ik zeg niets meer dan dat, want ik weet dat ik er geen verstand van heb.

De vorige keer zei ik dat de nieuwe broek van mijn zus prachtig was.

Toen we later in de stad liepen, keken mensen ons na en lachten mijn zus uit.

Een populair meisje uit haar klas had ons ook gezien.

Zij begon meteen bulderend te lachen.

‘Echt?’ vraagt mijn moeder.

‘Zeker mam, zo kom je de vakantie wel door!’

Mijn moeder lacht en pakt een paar truien uit de kast, die ze in een grote koffer legt.

‘Ik ga ook maar inpakken’, zeg ik. ‘Ik moet mijn mp3-speler nog zoeken.’

Ik loop de kamer uit en pak mijn koffer uit de gang.

In mijn kamer ga ik op bed zitten.

Ik pak de atlas en kijk nog even snel naar de kaart van Noord-Amerika.

Ik heb een kruisje gezet waar we heen gaan.

Mmh...Los Angeles, daar heb ik altijd al naartoe gewild!

Dan leg ik de atlas terug en rits mijn koffer open.
Ik doe de kast open en haal er een paar T-shirts uit, die prop ik in mijn koffer.
Ik pak een paar broeken, die ik ook in de koffer stop.
Dan hoor ik mijn broer schreeuwen: ‘Peter, kom eens helpen!’
‘Nee, ik moet mijn eigen koffer inpakken!’ roep ik terug.

Mijn broer is verwend.
Hij is de populairste van zijn klas en hij zit in bijna elk clubje.
Ik zal er een paar opnoemen: de popuclub, dat is een club waar de populairste kinderen van de school in zitten.
De versierclub, dat is een club met allerlei viezeriken, dus ook mijn broer.
In die club bespreken ze iedere week hoe je het beste een meisje kunt versieren.
En dan de gameclub, de naam zegt het al: elke week gaan ze gamen, bij verschillende jongens thuis. Dan hebben ze allerlei onderwerpen: de ene week computeren, de andere week Wii’en en ga zo maar door.
Verder zit hij nog in duizend andere clubjes.
Er is zelfs een club van hem zelf: de Florian club!
Ik kan het allemaal niet meer bijhouden.

Laatst werd hij gevraagd voor de schaakclub, en weet je wat hij zei?

‘Schaken is voor nerds, dus dat is niets voor mij!’

Dat zei hij dus ook toen hij werd gevraagd voor de wiskundeclub, de scheikundeclub en de astronomieclub.

Hoezo verwend?

Ik kijk in mijn kamer.

Het is een rotzooitje, ik moet eens opruimen.

Ik kijk achter de radio. Mijn mp3! Die was ik kwijt.

Dan leg ik hem snel in de koffer en prop er nog wat truien bij.

Klaar.

Nu nog alleen die koffer dicht krijgen, dat is een ander verhaal.

Met veel moeite zit hij eindelijk dicht.

Ik zucht en loop met de koffer in mijn hand naar beneden.

Daar zet ik de koffer op de grond en schenk wat te drinken voor mezelf in.

Ik neem een grote slok van de koude cola en loop naar de bank.

Mijn broer zit weer eens tv te kijken. MTV, natuurlijk.

Met grote ogen kijkt hij naar de dansende vrouwen op TV.

‘Wauw, wat een chickies!’ zegt hij, nog steeds naar het

beeld starend.

Ik moet lachen en kijk op mijn horloge.

Vijf voor elf.

Het is laat maar ik ben eigenlijk nog niet moe.

Alle lampen vallen ineens uit, de TV en de radio gaan trouwens ook niet meer aan.

‘NEE!’ schreeuwt Florian, die naar de TV rent.

Hij klopt op het beeldscherm.

‘Ga aan, ga aan!’

Hij drukt een paar keer op de aan-knop, maar de TV geeft geen kick.

‘Vergeet het, Florian,’ zeg ik.

‘Je kunt niets doen tegen stroomstoringen!’

Het is pikkedonker in het huis; dat voel ik als ik de trap op loop.

Florian loopt achter me aan, hij is hartstikke bang in het donker.

‘Waar ga je nou heen?’ vraagt hij.

‘Slapen.’

‘Hoezo? Die stroomstoring duurt vast niet lang.’

‘Ga jij ook maar naar bed, de vorige keer moesten we het twee uur zonder stroom doen.’

‘Maar...maar... als nou...’

‘Oh, ben je bang?’

‘Nee, natuurlijk niet!’

Florian zegt het stoer, maar ik weet dat hij bijna in zijn

broek plast als hij alleen in het donker zit.

‘Kom nou maar mee, boven ligt ergens een zaklamp.’

Als ik uiteindelijk de zaklamp vind, knip ik hem aan.

Ik hou hem onder mijn gezicht.

‘Wil je een griezelverhaal horen?’

‘Ach, hou toch op!’ zegt Florian stoer, maar er klinkt trilling in zijn stem.

Samen lopen we naar een deur.

FLORIAN, staat er met grote letters op.

‘Kom, naar binnen schijterd!’

Florian loopt zijn kamer binnen.

Hij weet niet dat ik achter hem aan loop.

Ik tik hem op zijn rug.

Hij gilt alsof zijn leven er vanaf hangt.

‘Stt, stil, rustig... ik ben het maar!’

Florian geeft me een duw.

‘Sukkel!’

‘De sukkel gaat nu écht slapen, doe!’

Ik loop Florians kamer uit en ga naar mijn eigen kamer.

Als ik mijn pyjama aan heb, ga ik op bed liggen.

Ik moet mijn tanden nog poetsen, maar daar heb ik geen zin in.

Na vijf minuten val ik in slaap.

De volgende dag lopen we de trap op, het vliegtuig in.

Het is een klein vliegtuig, waar hoogstens vijftien

mensen in kunnen.

Ik kijk om me heen.

‘Gaan er geen andere mensen naar Los Angeles?’

‘Nee’, zegt mijn vader, ‘blijkbaar niet.’

We zijn maar met z’n vijven en verder is er niemand.

‘Lekker veel ruimte!’ zeg ik.

Als we in het vliegtuig zitten, begint het te trillen en gaan we langzaam omhoog.

Als we, na tien minuten, boven de wolken zijn, hebben we een prachtig uitzicht.

Met grote ogen kijk ik naar de roze-witte stapelwolken, die onder en naast mij voorbij vliegen.

De felle zon schijnt volop.

Ik druk op een knopje op mijn stoelleuning.

‘Ja?’ hoor ik een vriendelijke stem zeggen uit een luidspreker.

‘Ehm... piloot....’ zeg ik.

‘Zeg maar Xander.

Wat is er?’

‘Heb je televisie?’

‘Jazeker,’ antwoordt Xander.

‘Dit is een luxe vliegtuig.’

Op de achterkant van de stoel voor mij licht een scherm op.

Er staat een vrouw die het weer vertelt.

Ik lach en zeg: ‘Oké, bedankt.’

Snel zet ik de TV op SBS 6. Leuk, een actiefilm.
Achter me zit mijn broer.
Hij kijkt natuurlijk MTV.
Voor me zit mijn vader.
Volgens mij kijkt hij iets op Discovery Channel.
Ik kijk nog eens naar buiten. De wolken bedekken de
zon half.
Het zijn donkere, grijsblauwe wolken die er duister
uitzien.
Mijn TV beeld valt uit en blijkbaar vallen alle beelden
uit, want mijn broer schreeuwt en mijn vader vloekt.
Blijkbaar zijn we er bijna, dat ze de tv beelden
uitzetten.
Maar nee, de lampen vallen ook uit.
Erg donker is het niet, maar eng is het zeker.
Ik hoor mensen schrikken.
Dan gaat ineens alles heel snel...

Een lichtflits verlicht het vliegtuig. Ik kijk naar buiten.
De zon is weg.
Er zijn alleen maar donkere, duistere wolken.
Nog een lichtflits, gevolgd door een harde bonk.
Het vliegtuig trilt.
De deur, die de cockpit en de passagierscabine verbindt,
vliegt open.
Piloot Xander schreeuwt: 'Allemaal riemen om, snel!'